

El gos misteriós

Elaborat per l'alumnat de 5è
de les escoles Joana d'Empúries, Ruiz
Amado i l'IE El Bruel-Empuriabrava
de Castelló d'Empúries, amb la
col·laboració de Mariona
Masferrer i de Sergi Moreso.

El gos misteriós

Elaborat per l'alumnat de 5è de les escoles Joana d'Empúries,
Ruiz Amado i l'IE El Bruel-Empuriabrava de Castelló d'Empúries,
amb la col·laboració de Mariona Masferrer i de Sergi Moreso.

© Conte per relleus
© Títol: El gos misteriós
© Text i il·lustracions: alumnat de 5è d'educació primària de les escoles de Castelló d'Empúries i IE El Bruel-Empuriabrava, amb la col·laboració de l'escriptora Mariona Masferrer i de l'il·lustrador Sergi Moreso. Il·lustració portada: Escola Joana d'Empúries 5è B.
© Equip impulsor: Escola Ruiz Amado, Escola Joana d'Empúries, IE El Bruel-Empuriabrava, Mariona Masferrer (escriptora), Sergi Moreso (il·lustrador), Servei Educatiu de l'Alt Empordà i Ajuntament de Castelló d'Empúries.
© Coordinació: Equip LIC
© Suport web: CRP
© Servei Educatiu de l'Alt Empordà (SEAE)
Departament d'Educació de la Generalitat de Catalunya

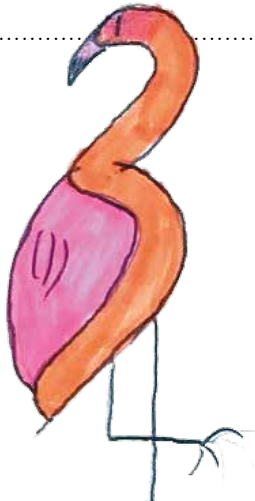
© Edició: Ajuntament de Castelló d'Empúries
Maig de 2025
Dipòsit Legal: GI 777-2025
Tiratge: 150 exemplars

Drets de reproducció i adaptació: La reproducció està autoritzada amb la finalitat d'engrescar i divulgar aquesta iniciativa, fora dels casos en què es vulgui fer, directament o indirecta, amb finalitat comercial o lucrativa.
La petjada ecològica: Per a l'edició impresa s'ha fet servir paper ecològic.

Índex

Presentació	6
Introducció	7
CAPÍTOL 1 - ESC Joana d'Empúries 5è B	8
CAPÍTOL 2 - IE El Bruel-Empuriabrava 5è	11
CAPÍTOL 3 - ESC Ruiz Amado 5è B	14
CAPÍTOL 4 - ESC Joana d'Empúries 5è A	17
CAPÍTOL 5 - ESC Ruiz Amado 5è A	20
Portades presentades	24
Els autors i les autores i els tutors i les tutores	25
Portades i col·lecció <i>Conte per relleus</i>	26

Presentació

El gos misteriós forma part del projecte d'animació lectora "Conte per relleus", que es va iniciar el curs 2011-12, adreçat a l'alumnat de 4t de les escoles de Castelló d'Empúries. A partir del curs 2017-18, s'ha desenvolupat amb l'alumnat de 5è.

El projecte pretén fomentar l'hàbit lector i desvetllar el gust per l'escriptura creativa a través del treball col·laboratiu i en xarxa entre els centres educatius del municipi, mitjançant la tecnologia del Google Sites i amb la col·laboració de l'escriptora Mariona Masferrer i de l'il·lustrador Sergi Moreso.

Podeu trobar més informació sobre el projecte a la pàgina web <https://serveiseducatius.xtec.cat/altemporda/conte-per-relleus/>

Aquest curs 2024-25 s'ha partit del conte *La llegenda*, escrit per la Mariona Masferrer i Ordis i il·lustrat per en Sergi Moreso.

El gos misteriós és el 12è Conte per relleus que s'edita des del curs 2011-2012.

Introducció

En Siset estava a punt de preparar-se l'esmorzar quan va sentir un soroll, com si algú piqués a la porta. Es va quedar escoltant un moment i després va seguir posant la llet a la tassa. Deurien ser imaginacions seves: era el primer dia de vacances a casa dels avis, encara anava amb pijama i tenia una mica de son. Mentre es menjava un torrada amb mel, va entrar la seva cosina Lola, tota despenitjada d'haver estat dormint. Va fer un gran badall i es va plantar al mig de la cuina.

—Vols pa torrat? —li va preguntar el seu cosí, tot connectant la torradora.

—Xxxxxt! —va fer ella, posant-se un dit sobre els llavis.

—Què passa?

—No ho sents?

—El què?

—Algú està picant a la porta...

—Ah! Sí, a mi també m'ho ha semblat, però... sembla que més que picar, algú està gratant la porta.

S'hi van acostar i van obrir a poc a poc per saber qui o què feia aquell soroll. Aleshores van veure un gos assegut. L'animal tot d'una es va aixecar i va entrar cap a dins, ben decidit. Es va posar en un racó i s'hi va ajeure com si fos casa seva.

A partir d'aquí tot van ser preguntes sense resposta: "Què fa aquí, aquesta bèstia?", deia l'àvia." D'on ha sor-

tit aquest gos?", va preguntar l'avi. "D'on vens? Com et dius? Com has arribat aquí?". Però el gos no deia res. No l'havien vist mai per aquells voltants i no portava collar. Durant tot el matí van estar pensant què havien de fer amb aquell personatge que havia aparegut a escena sense que ningú l'hagués convidat. L'únic que els quedava clar era que ell, el gos, havia vingut per quedar-se, ja que, si el treien a fora, buscava la manera d'entrar per una finestra o per allà on fos i es tornava a col·locar al seu raconet de la cuina. Finalment, l'àvia va dir:

—Es pot quedar mentre esbrinem com ha vingut a parar aquí.

—D'acord! —van respondre en Siset i la Lola.

Però la veritat és que no tenien ni idea de què havien de fer a continuació.

UN AMIC PELUT

Al cap d'una estona, en Siset i la Lola van començar a pensar que potser li havien de posar un nom, a aquell gos, ja que de ben segur que es quedaria uns dies a casa dels avis. Van decidir que el nom li posarien depenent de la raça que fos. En Siset deia que era un pastor i la Lola que era un gos d'atura. De fet, cap dels dos en sabia gaire, de gossos. L'àvia els va dir que es fixessin bé com era i que després busquessin imatges a Internet per esbrinar-ne la raça.

—És un gos d'alçada mitjana amb una cua llarga i peluda- va dir en Siset.

—Té el pèl llarg i de color negre i blanc —va afegir la Lola—, amb unes orelles punxegudes que posa ben dretes quan sent alguna cosa.

—També sabem que és molt decidit i que té pinta de ser molt llest —va continuar en Siset—. També, que té uns ulls molt curiosos de color blau cel.

—Doncs ara que ja us heu fixat bé com és el nostre nou company, busqueu imatges de gossos, a veure a quina raça s'assembla el nostre amic —va dir l'àvia.

La Lola i en Siset van agafar el portàtil que duïen sempre a casa dels avis quan hi anaven de vacances i van començar a buscar imatges de gossos. Al cap d'una estona ja havien vist moltes races diferents:

pastor alemany, pitbull, gos d'atura, dàlmata... I tot d'una van veure unes imatges que els recordaven molt el gos que tenien ajagut al racó de la cuina.

—Ja ho tenim! —va exclamar en Siset— És un border collie!

—Doncs, apa, nois! Ara ja li podeu posar nom —va dir l'àvia, que acabava d'entrar a la cuina.

—Què et sembla, Lola, si li posem Bitxo? —va demanar en Siset.

De cop i volta els dos cosins van sentir que el gos rondinava i els mirava amb mala cara. Se'l van mirar i van dir:

—Què passa, noi? Que no t'agrada aquest nom?

—Grrrrr! —va fer el gos.

En Siset i la Lola van continuar dient noms: Puça, Tobi, Leo, Rocky, Rex, Rufus, Max... En sentir-los, el gos continuava rondinant.

—Està clar que aquests noms no li agraden —va comentar la Lola—. A mi em fa pensar en una galeta d'aquelles que ens compra l'àvia de tant en tant, aquelles negres farcides de crema blanca.

—Les Oreo! —va dir en Siset— Li podríem posar Oreo!

De cop i volta el gos es va aixecar i va començar a remenar la cua mentre lladrava:

LA MISSIÓ DE L'OREO

—Bup-bup, bup-bup!

—Mira, sembla que aquest li agrada —va anunciar l'àvia.

—Doncs fet: li direm Oreo! —va afirmar en Siset.

L'Oreo estava content i feia voltes i saltirons al voltant dels dos nens.

En Siset i la Lola es van fer molt amics de l'Oreo. Sempre que sortien a passejar o a jugar, el gos anava amb ells. Fins i tot un dia molt calorós que van anar a la Muga a refrescar-se l'Oreo els va acompanyar i s'ho van passar d'allò més bé. El gos feia saltar les gronxes i tot plegat va ser molt divertit.

L'Oreo s'estimava tant els nens que va canviar el seu lloc de repòs: ja no s'ajeia al racó de la cuina, sinó que quan en Siset i la Lola anaven a dormir, s'estirava als peus dels seus llits.

Un dia en Siset i la Lola van decidir anar a passejar als aiguamolls. Van agafar una motxilla amb entrepans per esmorzar i unes cantimplores plenes d'aigua fresca i van sortir de casa acompanyats, com sempre, per l'Oreo.

Mentre passejaven per una zona on hi havia molts freixes i pollancres, de cop van veure una parella de cigonyes que buscaven cucs en una zona on hi havia un pam d'aigua. L'Oreo va començar a bordar i a saltar com si s'hagués posat molt content de cop.

—Què passa, Oreo? —va demanar en Siset— Que t'agraden les cigonyes?

—Vigila, Oreo, a veure si les espantaràs i marxaran volant —va comentar la Lola.

—No patiu, no ens vol fer cap mal. Ja ens coneixem —va dir una de les cigonyes.

En Siset i la Lola van quedar bocabadats: la cigonya parlava.

—Som la Clac-clac i en Clec-clec. Potser no ho recordeu, però ja ens coneixem —va explicar l'altra cigonya.

—De fet estàvem esperant que un dia vinguéssiu per aquí per poder parlar amb vosaltres.

La Lola i en Siset van començar a recordar aquella nit que van anar a salvar els bous.

—Hi ha alguna cosa que ens vulgueu explicar? —va demanar la Lola.

—Doncs sí. Us hem d'explicar que el gos, l'Oreo, com li heu posat de nom, no va anar a parar a casa dels vostres avis per casualitat. Té una missió per fer i necessita la vostra ajuda —va dir en Clec-clec.

En Siset i la Lola es van mirar. Què volien dir aquelles cigonyes? Quina podia ser aquella missió?

Feia un dia assolellat. Bufava una mica de tramuntana que havia fet desaparèixer els pocs núvols que hi havia al cel. La Lola i en Siset caminaven per un camí de terra amb l'Oreo saltant al seu voltant com un esquiol. Feia bona temperatura i tot semblava tranquil. Però aquell dia, sense que ells ho sabessin, estaven a punt de descobrir una conspiració que amenaçava els aiguamolls de l'Empordà.

—Tens gana, Oreo? —va preguntar la Lola mentre treia un entrepà de la motxilla.

—Bup-bup! —va respondre l'Oreo, tot movent la cua.

En Siset, en veure la resposta de l'Oreo, va somriure i va afegir:

—Això vol dir que sí!

Tots tres es van acostar a un gran pollancre per descansar una estona. Però, mentre eren allà asseguts, l'Oreo va començar a esverar-se: estava nerviós, com si alguna cosa no acabés d'anar del tot bé. Va córrer uns metres endavant i es va quedar ben quiet, enflairant amb el morro ben alt. Els nens s'hi van acostar intrigats.

—Què passa, Oreo? —va preguntar en Siset, mentre seguia la mirada del gos—. Què estàs buscant?

Tot d'una, l'Oreo va tornar a córrer endavant, estirant fort de la corretja. Els nens, sorpresos, el van seguir sense entendre què feia. De sobte, van veure una casa

gran i, al costat, una caseta de gos buida.

—Aquesta caseta de gos està buida! —va dir la Lola sorpresa. Va mirar l'Oreo, i quan va veure la cara que feia, va lligar caps. Tot seguit li va preguntar:

—És casa teva, Oreo? Hem trobat el teu amo?

L'Oreo, en comptes de posar-se content, es va quedar palplantat tremolant. Els nens van tornar a observar la casa per mirar d'entendre per què el gos estava neguitós i per què els havia portat fins allà. Van fixar-se que de la casa sortia un camí que portava cap a un terreny immens, ple de màquines i pilons de sorra. Van decidir acostar-s'hi una mica més i van veure dues persones parlant.

En veure-les, l'Oreo va estirar més fort de la corretja, com si volgués que els nens s'acostessin per espiar-les. Van córrer fins a arribar a uns tamarius propers que els oferien un bon amagatall. Allà, darrere d'aquells arbustos, els nens es van poder amagar i van poder escoltar el propietari de l'Oreo parlant amb un altre home.

—Aquesta obra, no la podran aturar! —va dir l'home que havia sigut el propietari de l'Oreo.

—Però Joaquim, per fer un parc aquàtic cal molta aigua. D'on obtindrem l'aigua que necessitem?

—Tota l'aigua que s'utilitzarà vindrà dels aiguamolls

i dels rius Muga i Fluvià. Però no cal que ningú ho sàpi- ga, perquè, si no, no ens ho deixaran fer. Les autoritats no sabran mai res: els enganyarem amb les nostres canalitzacions. Els direm que aconseguirem l'aigua dessalinitzant aigua del mar. Així no preguntaran.

—Però, què passarà amb els ocells, els ànecs, els ca- valls, els peixos, les plantes..? Què li passarà a la fauna i a la flora? Els aiguamolls necessiten aigua! Joaquim, destruïrem el parc natural! —va dir l'home, preocupat, mirant cap al terreny.

—Què vols que hi faci? —va respondre en Joaquim amb una rialla despectiva—. Si no fem això, no guanya- rem diners. L'altra opció és molt més cara. L'important és el negoci; la natura no ens interessa.

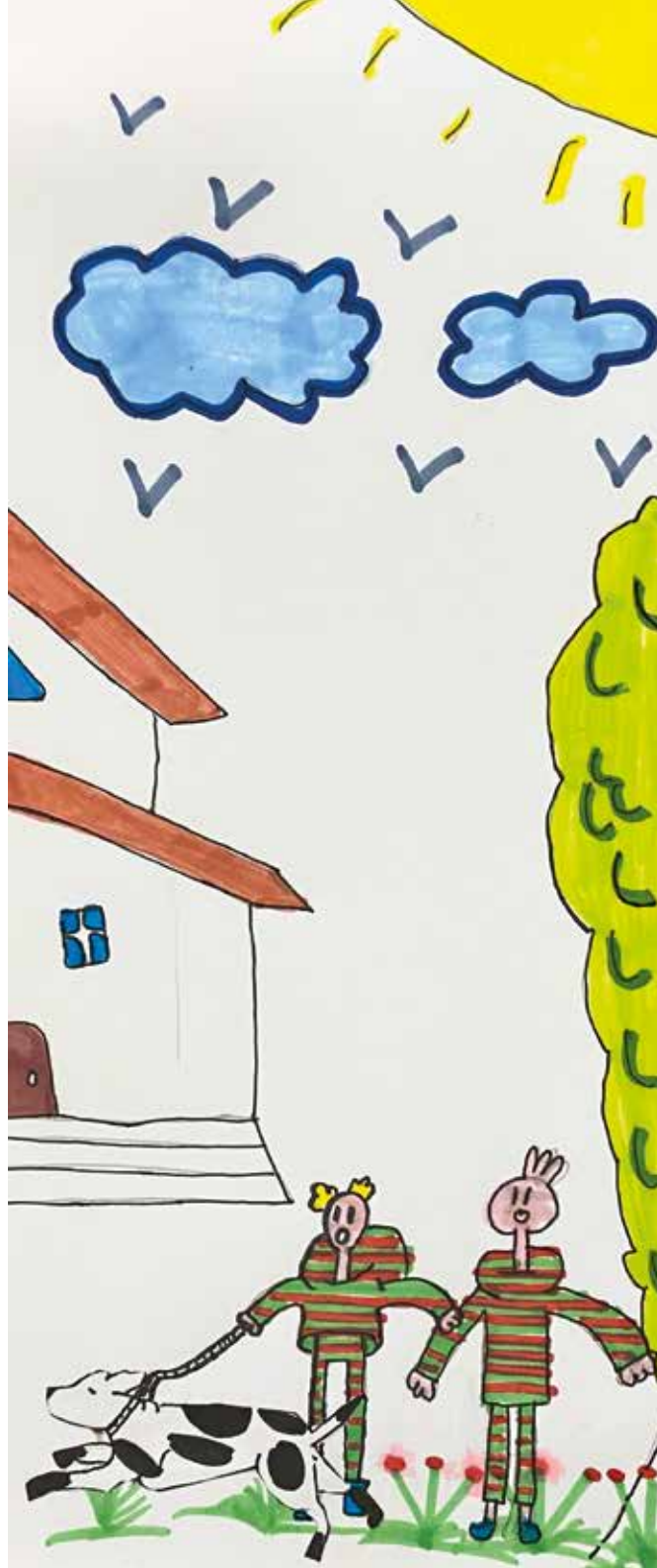
En sentir aquelles paraules, en Siset i la Lola es van quedar glaçats en el seu amagatall. No podien creure el que acabaven de sentir.

—Aquest home es vol quedar amb l'aigua dels ai- guamolls per construir un parc aquàtic! Això és una barbaritat! —va exclamar en Siset, en veu baixa.

La Lola es va mirar a l'Oreo i li va dir:

—Oreo, tu vivies aquí, oi? Sabies tot el que està pas- sant? Ara entenc el que volien dir la Clac-clac i en Clec- clec! Per això et vas escapar, Oreo, per demanar ajuda!

L'Oreo, que havia estat escoltant atentament la Lola, va fer un salt ben gran i va començar a bordar.

—Entesos, Oreo, però no bordis fort, que ens sentiran. Però ja era massa tard. En Joaquim es va girar de cop, com si hagués sentit quelcom.

—Qui hi ha allà? Pelut, ets tu? Has tornat? —va cridar.

—He sentit els lladrucs d'en Pelut, sembla que venen de darrere d'aquells tamarius —va afegir l'home que estava amb en Joaquim.

L'Oreo, en sentir que en Joaquim el cridava amb el seu antic nom, va tornar a estirar la Lola i en Siset, i tots tres van començar a córrer pel camí, esquivant ar- bres, arbustos i sense mirar enrere. Només sentien els crits d'en Joaquim.

Un cop allunyats de la zona, es van aturar per agafar alè. En Siset estava esgotat, però molt enfadat.

—Això no pot quedar així —va dir alçant la veu—. Hem d'avisar a algú. No podem deixar que els aigua- molls es destrueixin per culpa d'en Joaquim.

—Sí, però com? —va preguntar la Lola, preocupada —Si aquest pla és secret, com podem demostrar el que hem sentit?

L'Oreo, tot fent moviments de cua, va tenir clar que no deixaria que res aturés la seva missió. Els nens es van mirar i van saber què havien de fer.

Tots estaven decidits a salvar els aiguamolls. La missió era clara: havien d'aturar el pla del malvat Jo- aquim. Però no seria fàcil. Sabien que necessitarien

tot el seu enginy, la seva valentia i, sobretot, l'ajuda de l'Oreo, que ja havia demostrat que tenia el coratge d'un veritable heroi.

I, tenint clar que havien de completar la missió de salvar els aiguamolls, tots tres van començar a cami- nar cap a casa capficats, sabent que l'aventura acaba- va de començar.

EL GRAN DESCOBRIMENT

De camí cap a casa, a en Siset i a la Lola se'ls ocorregué que podrien trucar a la policia i explicar-los el que havien vist i sentit.

—Alt Empordà, digui'm! —va dir el policia.

—Bona tarda. Necessitem ajuda. Hem sentit uns senyors de la zona que volen fer un parc aquàtic amb l'aigua dels aiguamolls i dels rius Fluvià i Muga! —va explicar en Siset.

—D'on heu tret una cosa així? Si això fos veritat, la policia ja ho sabia! Va, nen, no molesteu, que tenim feina de veritat!

En Siset va penjar el telèfon. Estaven molt enfadats. Quedava clar que haurien de solucionar-ho ells tot sols.

L'endemà al matí es van llevar amb moltes ganes de posar fil a l'agulla per trobar una solució. Però el primer era el primer: fer un bon esmorzar. Quan ja tenien la panxa plena, es van dirigir cap als aiguamolls a buscar en Clec-clec i la Clac-clac i explicar-los totes les novetats.

—Hola, Clec-clec i Clac-clac! —va dir en Siset.

—Hola —va dir la Clac-clac.

—Us hem d'explicar una cosa! —van dir els dos nens a la vegada.

La Lola va començar a explicar tot el que havia passat el dia abans:

—Ahir, mentre passejàvem pels aiguamolls, vam

arribar a la casa on vivia abans l'Oreo. Hi havia el propietari, en Joaquim, parlant amb un home alt, prim i amb ulleres. Deien de construir un parc aquàtic utilitzant l'aigua dels aiguamolls i dels rius de la zona. No vam poder sentir gaire més perquè l'Oreo es va posar a bordar i vam haver d'escapar corrent.

—Això és un desastre! Hem de parar-li els peus com sigui! Si ho aconsegueixen, els animals que viuen als aiguamolls estaran en perill —va respondre en Clec-clec.

—Sí, i no podem comptar amb l'ajuda de la policia, perquè no ens creuen. Comencem per tornar a casa d'en Joaquim? —va afegir la Lola.

—És bona idea —va dir en Siset.

Quan hi van arribar, van veure per la finestra que en Joaquim tornava a estar amb l'home alt, prim i amb ulleres.

—És un altre cop amb aquell home. Hem de descobrir qui és! —va dir la Lola confusa.

En Siset i la Lola van mirar a l'Oreo, pensant-se que ho sabia. L'Oreo va arronsar les orelles per assenyalar-los que no el coneixia.

Al cap de poca estona, l'home va sortir de la casa. En Joaquim va sortir darrere seu cridant:

—Eudald! Recorda que tot el que hem parlat aquí no ho pot saber ningú! I que ningú intenti esbrinar el nostre gran projecte!

En sentir això, els cosins van decidir seguir l'Eudald, que se'n va anar cap als aiguamolls. Al cap d'una estona, van començar a sentir sorolls de màquines treballant. Això volia dir que les obres ja havien començat!

—Hem arribat tard! —va exclamar en Siset.

—Oh, no! —va dir la Lola.

L'Oreo va bordar. En Siset li va tapar la boca ràpidament, però no va poder evitar que l'Eudald els descobrís. Es va acostar cap a ells molt decidit, convençut que havia sentit uns lladrucs que venien de darrere d'aquells pollancres. En Siset, la Lola i l'Oreo estaven molt espantats: no sabien què els voldria fer l'Eudald.

—Què hi feu aquí? Qui sou? —va cridar l'Eudald en veure'ls.

—Sabem el que voleu fer! T'hem sentit parlar amb en Joaquim! —va respondre en Siset.

—Pararem les obres, passi el que passi! —va afegir la Lola-. No permetrem que destruiu els aiguamolls perquè hi ha molts animals que es quedaran sense casa i sense menjar. Els aiguamolls són un espai natural protegit i el que voleu fer és il·legal.

—Jo tampoc vull que es perdi l'espai dels aiguamolls, i que els animals es quedin sense lloc on viure. De petit sempre venia aquí a jugar amb els meus amics i amigues. En coneixiem tots els espais i amagatalls. Però no sabeu com és en Joaquim: és molt perillós i no se li pot portar la contrària —va explicar l'Eudald.

—Si no l'atures tu, ens hauràs d'ajudar a nosaltres a fer-ho.

Després d'aquesta conversa, l'Eudald els va explicar tots els plans d'en Joaquim. No li interessava gens el benestar dels animals i la natura; l'únic que volia era guanyar diners. Era un home egoista i avariós, i no era la primera vegada que destruïa un entorn natural

per tal de fer-se més ric. Per poder-lo vèncer, havien de ser més llestos i ràpids que ell. Necessitarien l'ajuda de tots els animals del Parc Natural dels Aiguamolls de l'Empordà. Però el primer pas era anar a casa d'en Joaquim a agafar els plànols del parc aquàtic per tenir proves del que estava passant.

Un cop a casa d'en Joaquim, l'Eudald va picar el timbre i li va començar a explicar com estaven avançant les obres per tal de despistar-lo. Mentrestant, en Siset i la Lola entraren al despatx per la finestra. Van trobar-se una taula d'escriptori plena de documents referents al parc: mapes de la zona, plànols del parc, fotos dels camions amb el material necessari, factures... Van agafar tantes coses com van poder i van sortir per la mateixa finestra per on havien entrat.

Un cop a fora, li van fer un senyal a l'Eudald perquè veies que ja havien sortit. En Siset, la Lola i l'Oreo van marxar tan de pressa com van poder d'aquell lloc. Havien de decidir quin seria el següent pas que farien.

—Hem d'informar a tots els animals que estan en perill! Segur que tots junts podem aturar les obres! —va dir en Siset.

—Però és impossible que nosaltres dos puguem parlar amb tots els animals que viuen als aiguamolls. Són massa! —va respondre la Lola.

—Ja ho tinc! Hem de demanar a les cigonyes que expliquin a tothom què està passant i com podem parar les obres! No poden deixar-se cap animal: llúdri-gues, ànecs, peixos, serps, granotes...

L'ajuda de les cigonyes seria molt important per poder resoldre la missió d'aturar en Joaquim i el seu malvat projecte. No podien permetre que l'egoisme d'un sol home acabés amb la fauna i la flora dels aiguamolls de l'Empordà.

CAPÍTOL 4 - ESC Joana d'Empúries 5è A

EL RESCAT DELS AIGUAMOLLS

En Siset i la Lola van anar a la policia a entregar-los les proves que havien robat de casa d'en Joaquim perquè els ajudessin a aturar les obres. Quan l'agent de policia les va veure va preguntar:

—D'on heu obtingut aquestes proves?

En Siset i la Lola es van mirar, mentre es feien un petit somriure còmplice.

—L'Oreo, el nostre gos, ens ha portat tots aquests documents —va dir la Lola.

—Sí, és veritat —va afirmar en Siset.

El policia no estava gaire convençut de les paraules dels cosins. És per aquest motiu que els va dir:

—Nois, si realment heu trobat aquestes proves, és genial, perquè això ens permetrà aturar les obres. Però si les heu obtingut de forma il·lícita serà un delictes i no podrem utilitzar-les. Ho enteneu?

—Exacte. Ho entenem, agent —va contestar en Siset.

—Doncs anem a fer un cop d'ull a aquestes maleïdes obres —va dir l'agent.

En Siset, la Lola i l'agent de policia van enfil·lar camí cap a les obres. Quan hi van arribar hi havia màquines en marxa, operaris, arbres talats, arquitectes i eines pertot arreu. També hi havia l'Eudald, que estava vigilant, fent voltes per les instal·lacions. De cop, els va veure i s'hi va apropar amb cara preocupada.

—Agent, que bé que hagi pogut venir! Sé que les proves les hem robat i que això és un delictes... Em sento molt malament, però ha d'entendre que era necessari perquè no ens creia... —va confessar l'Eudald.

Tot darrere de l'agent, en Siset i la Lola feien senyals a l'Eudald perquè parés de xerrar, posant-se el dit a sobre dels llavis a mode de silenci. L'agent va girar-se de cop per confrontar-se amb els cosins.

—Així que el vostre gos us va portar les proves, oi? —va demanar l'agent enfadat.

—La veritat és que vam entrar a casa d'en Joaquim per robar els documents i l'Eudald era el nostre còmplice —va explicar la Lola.

—Com ja us he dit abans, no podré fer res per aturar les obres perquè les proves que m'heu donat són robades. Heu mentit a un agent oficial. Això és molt greu. Hem de tornar aquests documents a en Joaquim abans no denunciï el robatori a la comissaria.

Ben amoïnats i decebuts, en Siset i la Lola van anar a deixar tots els documents que havien extret al despatx d'en Joaquim. De tornada a casa, encara als aiguamolls, van trobar a en Clec-clec i la Clac-clac.

—Alegreu aquesta cara! Nosaltres podem aturar les obres. Ja ho veureu —va dir en Clec-clec.

—Com ho teniu pensat de fer, això? —va dir la Lola, sense creure-s'ho gaire.

—Amb l'ajuda dels animals i del poble. També necessitarem dues persones que liderin el pla —va afirmar la Clac-clac.

—Nosaltres serem els líders, Clac-clac —va dir en Siset—. Anirem al poble i amb megàfons i cartells anunciarem la construcció del parc aquàtic perquè tothom sàpiga què volen fer als aiguamolls.

En Siset i la Lola van anar cap al poble, van parar a casa de l'àvia i van passar-se tota la tarda preparant el material. L'endemà van sortir al carrer amb un megàfon i van formar una petita manifestació pel poble. La gent els escoltava amb atenció. La concentració cada vegada s'anava fent més i més multitudinària. Se sentien veus i crits que deien repetidament:

—Volem els aiguamolls lliures d'aquells nois! Volem els aiguamolls, lliures d'aquells nois!

En Siset i la Lola van dirigir la manifestació cap als aiguamolls. Un cop allà, en Siset va demanar que fessin una cadena humana al voltant de les construccions per tal que les màquines no poguessin continuar la seva feina. Amb els crits, els animals que hi havia al voltant es van unir a la missió i van intervenir en l'aturada.

—Vosaltres, rosegadors, aneu a mossegar tots els cables elèctrics! —va dir la Lola.

—Ara és el vostre torn, aus del parc! Ajunteu-vos, mallerengues, orenetes, paputs... i formeu una bona bandada, que no puguin veure per on passen! —va dir en Siset.

—Porcs senglars, xoqueu contra les màquines i les grues! —va continuar la Lola.

En Joaquim, molt empipat, va pujar sobre un tractor amb la intenció de passar per sobre d'algunes llúdrigues que també s'havien unit al pla. L'Oreo, que va veure la situació, va saltar per empènyer les llúdrigues cap a un costat i evitar que el tractor les atropellés. De cop, en Joaquim va perdre el control del vehicle i va caure al riu.

—Ajudeu-me, ajudeu-me! M'estic ofegant! —demana en Joaquim.

L'Oreo va saltar a l'aigua. Amb les dents estirava de la roba per treure'l de l'aigua.

—Gràcies, moltes gràcies, Oreo. Ara ja entenc què vol dir cuidar sense condició. M'heu salvat la vida, tot i que jo he maltractat el medi ambient i he sigut molt

egoista —va agrair en Joaquim—. Em penedeixo del que he fet i us prometo que no continuaré amb el projecte del parc aquàtic.

Tot semblava resolt quan, de cop, va aparèixer l'agent de policia que no havia pogut ajudar en Siset i la Lola. Els va explicar que havia estat investigant en Joaquim després de veure totes les proves que apunten contra ell.

—Siset, Lola, teníeu raó. En Joaquim havia estat fixtat per la policia per diversos delictes. Us he vingut a ajudar, però veig que ho heu solucionat vosaltres sols amb la gran ajuda de l'Oreo, que ha salvat en Joaquim d'ofegar-se. Us puc dir una cosa?

—És clar —va dir la Lola.

—Crec que l'Oreo es mereix estar a l'equip de la policia. Ens ajudaria molt tenir-lo amb nosaltres. És molt valent —va dir l'agent.

—Sí, és molt bona idea. Però l'Oreo no és nostre, és d'en Joaquim —va afirmar la Lola.

—Crec que l'Oreo seria molt bon ajudant de policia. M'ha salvat la vida, tot i que jo no l'havia tractat bé —va dir en Joaquim.

L'Oreo va començar a moure la cua, molt animat. La idea li agradava molt. Ara només faltava resoldre un petit problema: recuperar els aiguamolls tal com els coneixien. Això suposava la missió de destruir el parc aquàtic i treure'n les màquines.

QUIN DESCONTROL!

En Siset, la Lola i l'Oreo tornaven tranquil·lament a casa seva quan van passar pels aiguamolls per vigilar que les excavacions de la construcció del parc aquàtic haguessin parat. Mentre s'hi anaven acostant, sentiren uns sorolls molt forts. Quan hi van arribar, van veure, com a mínim, unes cent màquines excavant el terreny.

—Hem de parar això ara mateix! —va dir en Siset— Hem d'idear un pla!

—Bona idea! —va dir la Lola ràpidament— Hem d'anar a buscar tots els animals i les persones que facin falta perquè vinguin a ajudar-nos a aturar aquestes maledes màquines. Tenim una missió: salvar els aiguamolls!

En Siset i la Lola van demanar ajuda a les cigonyes: en Clec-clec i la Clac-clac avisaren a tots els animals. Els nois van anar a parlar amb en Joaquim i també amb en Pere, el constructor i futur propietari del parc aquàtic.

—Què esteu fent? —va dir la Lola ben nerviosa.

—Estem construint el parc aquàtic —va dir el constructor.

—És impossible! No podeu fer això als aiguamolls —va dir en Siset molt enfadat.

—Ho sento, però ara ja no es pot parar. Aquest matí, a primera hora, hem signat els papers i tinc tot el dret de construir el meu gran parc aquàtic —li va respondre en Pere.

En Siset i la Lola no s'ho podien creure. Llavors en Siset va dir:

—Joaquim, què has fet? Els aiguamolls de l'Empordà és on viuen els animals, on hi ha naturalesa. Aquest lloc és únic i necessari per a les aus migratòries i d'altres animals! Feu el favor de no construir el parc aquàtic!

En Siset i la Lola els van estar explicant la importància de conservar aquells terrenys i, després de molta estona, van convèncer en Pere que havia de parar les obres.

Mentre estaven parlant, tots els animals ja havien estat avisats del gran perill. Una mallerenga blava, en l'intent de salvar els aiguamolls, es dirigí cap a l'ordinador de control de les màquines.

—Un moment! Què fa aquella mallerenga blava anant directa a l'ordinador? —va exclamar en Siset.

—Està estirant els cables de l'ordinador del control del sistema operatiu de màquines! —va dir la Lola— Mare meva! Mallerenga, atura't! Ja no cal! —va cridar la Lola.

Però l'ocell no la va escoltar i va continuar. La mallerenga estirava els cables amb la intenció de parar l'ordinador que accionava totes les màquines per control remot i per fer que, així, s'aturessin totes de cop. Llavors, de dins l'aparell en va sortir un fum negre com el carbó i es va produir l'efecte contrari: les cent màquines perforadores van perdre el control i començaren a perforar descontroladament.

En Siset, la Lola i l'Oreo no s'ho podien creure. Però aquí no s'acabava la desgràcia: les llúdrigues, per tal de parar la perforació descontrolada, començaren a rosegar els dipòsits de gasoil de les màquines per bui-

dar-los, perquè, sense combustible, s'aturessin. I van aconseguir el que volien! Totes les màquines es van aturar i es va fer un gran silenci. Però, aquell vessament de gasoil va fer un efecte explosiu. De cop, es va sentir una gran explosió: buuummmm!

Els aiguamolls van quedar completament destruïts; el paisatge va quedar com un desert. Els animals corrien per salvar la vida. I també corrien, amb totes les seves forces, en Siset, la Lola i l'Oreo. Però el fum negre de l'explosió no els deixava veure res de res i els tres van caure dins un gran forat, fondo com un pou.

—Lola, estàs bé? -digué en Siset.

—Tinc un bon tall a la cama. I tu? —digué la Lola plorant.

—Jo estic bé. I l'Oreo? —preguntà, preocupat, en Siset.

—Bup-bup! —respongué l'Oreo, tranquil·litzant en Siset i la Lola.

Llavors en Siset va dir:

—Intentaré escalar aquest pou per anar a buscar ajuda.

Però relliscava i relliscava: aquelles parets eren impossibles d'escalar. Van passar unes bones hores. Cada vegada estaven més espantats.

—Segur que mai sortirem d'aquí —va dir en Siset.

—Quina gana que tinc! —va dir la Lola.

—Jo tinc molta set! —va exclamar en Siset.

—I ara què farem? —va preguntar la Lola— A veure, pensem què podem fer per sortir del pou.

—No hi tenim res a fer —va dir en Siset.

Quan ja estaven ben desesperançats, continuaren parlant per no adormir-se.

—Segur que mai sortirem d'aquí -va dir en Siset.

—Quina gana que tinc! —va dir la Lola.

— Jo tinc molta set! —va exclamar en Siset.

De cop la Lola va dir:

—Siset, espera, això ja ho hem viscut. Estem en un bucle!

—N'estàs segura?

—A veure, això no ho has viscut, Siset?

—Doncs ara que ho dius, és veritat!

Llavors la Lola, amb la cara ben molla de les llepades de l'Oreo, es va despertar. Tot havia estat un somni!

—Siset, desperta't! He tingut un somni molt estrany. He somiat que els aiguamolls estaven destruïts! -digué la Lola ben espantada.

—Jo també ho he somiat! I havíem caigut dins un pou d'on no podíem sortir.

—A esmorzar! —va cridar l'àvia.

—Ara venim! —van respondre en Siset i la Lola ben feliços.

Tot anava bé: eren a ca l'àvia, l'Oreo era el seu gos... Però, de sobte, en Siset digué:

—Lola, i els aiguamolls? Hem d'anar a inspeccionar que estiguin bé.

—D'acord! Anem-hi —va respondre ella.

Finalment tots tres van dirigir-se als aiguamolls.

—Els aiguamolls estan bé! —van cridar la Lola i en Siset ben contents.

Però de sobte van veure un cotxe que s'acostava al Cortalet molt de pressa.

—Ooooooh! Mira quina limusina més moderna! —va dir en Siset.

—És súper nova! Agafa els prismàtics i mira qui hi ha a dins! —va demanar la Lola.

—No t'ho creuràs, Lola! És en Joaquim.

—I què hi fa en Joaquim allà dins?

—No ho sé, però va molt elegant —va dir en Siset—. Espera un moment: hi ha una altra persona! És en Pere, l'empresari dels parcs aquàtics! Què hi fa allà?

—No deu ser per aquell somni que hem tingut, no? —va dir la Lola, sorpresa.

De fet, no coneixien el perquè d'aquella trobada, però, en qualsevol cas, ara ja sabrien com evitar la destrucció dels estimats aiguamolls de l'Empordà.

PORTADES PRESENTADES

ESC Ruiz Amado 5è A

ESC Ruiz Amado 5è B

ESC Joana d'Empúries 5è A

ESC Joana d'Empúries 5è B

IE El Bruel-Empuriabrava 5è

ELS AUTORS I
LES AUTORES

IE EL BRUEL- EMPURIA-
BRAVA 5è

Livia
Edward
Ilham
Tamer
Soror
Valentina
Luca
Rayan
Ayman
Jannat
Nahiara
Melchor
Wenjun
Bintou
Ezequiel
Milo
Ian

ESCOLA RUIZ AMADO
5è A

Kyrylo
Pau
Roc
Laia
Nàïma
Clara
Soumiya
Ilyas
Nigma
Mohamed
Aniol
Alex

Alae
David
Kadijatou
Yousef
Eric
Hugo
David
Elisenda
Aura
Nayara
Noelia
Akram

ESCOLA RUIZ AMADO
5è B

Iker
Otger
Jannat
Aaya
Sergi
Ona
Akram
Jan
Rayan
Unai
Rafael
Guillem
Aroa
Mohamed
Lena
Kenzo
Gemma
Yanira
Noa
Lia
Joan
Aina
Sara

ESCOLA JOANA
D'EMPÚRIES 5è A

Israe E.
Israe A.
Issrae B.
Francis
Ian
Luca
Wael
Nysrin
Nahia
Nour
Aitor
Adam G.
Siraj
Mohamed
Lina M.
Lina A.
Souhaib
Artem
Bruno
Valentina
Rania

ESCOLA JOANA
D'EMPÚRIES 5è B

Yara
Victoria
Adam B.
Ali
Asier
Andy
Rayan
Sohaib
Ester
Nada
Dali
Nil

Mayssa
Basma
Marwa
Didac
Pol
Mia
Taras
Iyad
Ismael

LES TUTORES

Maica Comas
IE El Bruel-Empuriabrava 5è

Carme Sanllehí Brunet
ESC Ruiz Amado 5è A

Arola Olivet Pallé
ESC Ruiz Amado 5è B

Ester Alcaraz
ESC Joana d'Empúries 5è A

Montse Espelt
ESC Joana d'Empúries 5è B

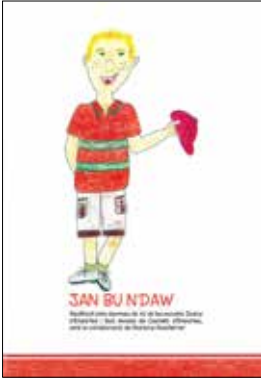
Col·lecció de *Samba Bu n'Daw*, *Marianna d'Aiguaviva* i *La Llegenda* del projecte *Conte per relleus*

Curs 2011-12

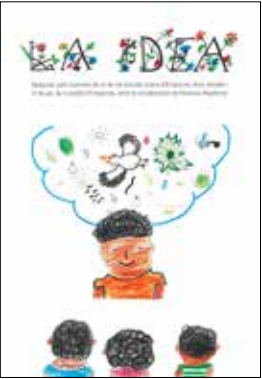
Curs 2012-13

Curs 2013-14

Curs 2014-15

Curs 2015-16

Curs 2017-18

Curs 2018-19

Curs 2019-20

Curs 2021-22

Curs 2022-23

Curs 2023-24

Curs 2024-25

